

२०७२ मंसिर २३ बुधवार ०९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे— तिमीलाई अहिले बाबाद्वारा दिव्य दृष्टि मिलेको छ, यस दृष्टिद्वारा नै तिमीले आत्मा र
परमात्मालाई देख्न सक्छौ।”

प्रश्नः— ड्रामाको कुन रहस्यलाई बुझेकाहरूले कुनचाहिँ राय कसैलाई पनि दिन सक्दैनन् ?

उत्तरः— जसले सम्भन्छन्— ड्रामामा जुन कुरा पास्ट भयो, त्यो फेरि एक्जुरेट दोहोरिन्छ, उनीहरूले कहिले पनि कसैलाई भक्ति छोड्ने राय दिदैनन्। जब उनीहरूको बुद्धिमा ज्ञान राम्रोसँग बस्छ, बुझ्दछन्— हामी आत्मा हौं, हामीलाई बेहदको बाबाबाट वर्सा लिनु छ। जब बेहदको बाबाको पहिचान हुन्छ, त्यसपछि हदका कुराहरू स्वतः खतम हुन्छन्।

ओम् शान्ति। आफ्नो आत्माको स्वधर्ममा बसेका छौ ? रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ किनकि यो त बच्चाहरूले जान्दछन्— बेहदका बाबा एउटै हुनुहुन्छ, जसलाई रूह भनिन्छ। केवल उहाँलाई सुप्रीम भनिन्छ। सुप्रीम रूह वा परम आत्मा भनिन्छ। परमात्मा अवश्य हुनुहुन्छ, यस्तो भन्न सकिँदैन— परमात्मा नै हुनुहुन्छ। परम आत्मा अर्थात् परमात्मा। यो पनि सम्झाइएको छ, अलमलिनु हुँदैन किनकि ५ हजार वर्ष पहिले पनि यो ज्ञान तिमीले सुनेका थियौ। आत्माले नै सुन्छ नि। आत्मा धेरै सानो सूक्ष्म छ। यति सानो छ, आँखाले देख्न पनि सकिँदैन। यस्तो कुनै मनुष्य छैन जसले यी आँखाबाट आत्मालाई देखेको होस्। देख्नमा आउँछ तर दिव्य दृष्टिद्वारा। त्यो पनि ड्रामा प्लान अनुसार। ठिक छ, सम्भ कसैलाई आत्माको साक्षात्कार हुन्छ, जसरी अरू चीज देखिन्छ। भक्ति मार्गमा पनि केही साक्षात्कार हुन्छ भने यी आँखाद्वारा नै हुन्छ। त्यो दिव्य दृष्टि मिल्छ, जसबाट चैतन्यमा देखिन्छ। आत्मालाई ज्ञानचक्षु मिल्छ जसबाट देख्न सकिन्छ तर ध्यानमा। भक्ति मार्गमा धेरै भक्ति गर्छन् तब साक्षात्कार हुन्छ। जसरी मीरालाई साक्षात्कार भयो, डान्स गर्थिन्। वैकुण्ठ त थिएन। ५-६ सय वर्ष भयो। त्यस समयमा वैकुण्ठ कहाँ थियो र ! जे पास्ट भयो त्यसलाई दिव्य दृष्टिले देखिन्छ। जब धेरै भक्ति गर्दा-गर्दै एकदमै भक्तिमय हुन्छन् तब साक्षात्कार हुन्छ तर त्यसबाट मुक्ति मिल्दैन। मुक्ति, जीवनमुक्तिको बाटो भक्तिभन्दा बिल्कुल अलग छ। यहाँ कति धेरै मन्दिर छन्। शिवको लिङ्ग राख्छन्। ठूलो लिङ्ग पनि राख्छन्, सानो पनि राख्छन्। अब यो त बच्चाहरूले जान्दछन्— जस्तो आत्मा छ त्यस्तै परमपिता परमात्मा पनि हुनुहुन्छ। आकार सबैको एउटै हुन्छ। जस्तो पिता उस्तै उसको बच्चा। आत्मा सबै भाइ-भाइ हुन्। आत्मा यस शरीरमा आउँछ, पार्ट खेल, यो बुझ्ने कुरा हो। यो कुनै भक्ति मार्गको दन्त्यकथा होइन। ज्ञान मार्गको कुरा केवल एक बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। सबैभन्दा पहिले सम्झाउने बेहदको बाबा निराकार नै हुनुहुन्छ, उहाँलाई पूरा रीतिले कसैले बुझ्दैन। भन्दछन्— उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। यो ठीक होइन। बाबालाई पुकार्छन्, धेरै प्यारले बोलाउँछन्। भन्दछन्— बाबा जब हजुर आउनुहुन्छ तब हामी हजुरमा समर्पित हुन्छौं। मेरो त हजुर नै हुनुहुन्छ, अरू कोही छैन। त्यसैले अवश्य उहाँलाई याद गर्नुपर्छ। उहाँले स्वयं पनि भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू। आत्माहरूसँग नै कुरा गर्नुहुन्छ। यसलाई रूहानी ज्ञान भनिन्छ। गायन पनि छ— आत्मा र परमात्मा धेरै कालसम्म अलग रहे..... यो पनि हिसाब बताइएको छ। तिमी आत्माहरू धेरै समयसम्म अलग रहन्छौ, जो फेरि यस समय बाबाको पासमा आएका छौ फेरि आफ्नो राजयोग सिक्न। उहाँ टिचर,

२०७२ मंसिर २३ बुधबार ०९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन सेवाधारी हुनुहुन्छ। टिचर सधैं आज्ञाकारी सेवक हुन्छन्। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— म त सबै बच्चाहरूको सेवक हुँ। तिमी कति अधिकारले बोलाउँछौ— हे पतित-पावन ! आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। यो सबै भक्ति हो। भन्दछन्— हे भगवान् ! आउनुहोस्, हामीलाई फेरि पावन बनाउनुहोस्। पावन दुनियाँ स्वर्गलाई, पतित दुनियाँ नर्कलाई भनिन्छ। यी सबै बुझ्ने कुरा हुन्। यो कलेज अथवा ईश्वरीय विश्वविद्यालय हो। यसको लक्ष्य-उद्देश्य— हो मनुष्यबाट देवता बन्नु। बच्चाहरूले निश्चय गर्छन्— हामी यो बन्नु छ। जसलाई निश्चय नै हुँदैन, के ऊ विद्यालयमा बस्छ र ? लक्ष्य-उद्देश्य त बुद्धिमा छ, हामी डाक्टर वा बेरिस्टर बन्छौं, त्यसैले पढ्छन् नि। निश्चय छैन भने आउँदैनन्। तिमीलाई निश्चय छ— हामी मनुष्यबाट देवता, नरबाट नारायण बन्छौं। यो सच्चा-सच्चा सत्य नरबाट नारायण बन्ने कथा हो। वास्तवमा यो हो पढाइ, तर यसलाई कथा किन भनिन्छ ? किनकि ५ हजार वर्ष पहिले पनि सुनेका थियौ। पास्ट भएको छ। पास्टलाई कथा भनिन्छ। यो हो नरबाट नारायण बन्ने शिक्षा। बच्चाहरूले राम्रोसँग बुझेका छन्— नयाँ दुनियाँमा देवताहरू, पुरानो दुनियाँमा मनुष्य रहन्छन्। देवताहरूमा जुन गुण छन्, ती मनुष्यमा छैनन्, यसैले उनीहरूलाई देवता भनिन्छ। मनुष्यले देवताहरूको अगाडि नमन गर्छन्। हजुर सर्वगुण सम्पन्न.... हुनुहुन्छ, फेरि आफूलाई भन्छन्— हामी पापी, नीच हौं। मनुष्यले नै भन्छन्— देवताहरूले त भन्दैनन्। देवताहरू त सत्ययुगमा थिए, कलियुगमा हुन सक्दैनन्। तर आजकल त सबैलाई श्री श्री भनिदिन्छन्। श्री अर्थात् श्रेष्ठ। सर्वश्रेष्ठ त भगवान्ले नै बनाउन सक्नुहुन्छ। श्रेष्ठ देवता सत्ययुगमा थिए, यस समयमा कुनै पनि मनुष्य श्रेष्ठ छैन। तिमी बच्चाहरू अहिले बेहदको संन्यास गर्छौं। तिमी जान्दछौ— यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ यसैले यी सबैबाट वैराग्य छ। उनीहरू त हुन् हठयोगी संन्यासी। घरबार छोडेर निकले, फेरि आएर महलमा बसेका छन्। नत्र कुटियाको लागि खर्च कहाँ लाग्छ र ! केही पनि लाग्दैन। एकान्तको लागि कुटियामा बस्नुपर्छ, न कि महलमा। बाबाको पनि कुटिया बनेको छ। कुटियामा सबै सुख छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरेर मनुष्यबाट देवता बन्नु छ। तिमी जान्दछौ— ड्रामामा जे-जति पास्ट भएको छ त्यो फेरि हुबहु दोहोरिन्छ। त्यसैले कसैलाई पनि भक्ति छोड्ने राय दिनु हुँदैन। जब ज्ञान बुद्धिमा आउँछ, सम्भन्छन्— हामी आत्मा हौं, हामीले अब त बेहदको बाबाबाट वर्सा लिनु छ। बेहदको बाबाको जब पहिचान हुन्छ तब हदका कुरा खतम हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै केवल बुद्धिको योग एक बाबासँग लगाउनु छ। शरीर निर्वाहको लागि कर्म पनि गर्नु छ, जसरी भक्तिमा पनि कसै-कसैले नवधा भक्ति गर्छन्। नियमले हरेक दिन गएर दर्शन गर्छन्। देहधारीहरूको पासमा जानु, त्यो सबै हो शारीरिक यात्रा। भक्ति मार्गमा कति धक्का खानुपर्छ। यहाँ केही पनि धक्का खानु पर्दैन। आउँछन् भने सम्झाउनको लागि बसाइन्छ। बाँकी यादको लागि केवल एकै ठाउँमा बस्नु छैन। भक्ति मार्गमा कोही कृष्णका भक्त छन् भने यस्तो होइन हिँड्दा-डुल्दा कृष्णलाई याद गर्न सक्दैनन्। यसैले जो पढे लेखेका मनुष्य हुन्छन्, उनीहरूले भन्छन्— कृष्णको चित्र घरमा राखिएको छ फेरि तिमी मन्दिरमा किन जान्छौ ? कृष्णको चित्रको पूजा तिमीले यहाँ पनि गर्न सक्छौ। ठीक छ, चित्र नराख याद गर। एकचोटि देखेको चित्र याद रहन्छ। तिमीलाई पनि यही भन्छन्— शिवबाबालाई तिमीले घरमै बसेर याद गर्न सक्दैनौ ? यो त हो नयाँ कुरा। शिव बाबालाई कसैले पनि जान्दैन। नाम, रूप, देश, काललाई जान्दैनन्, भनिदिन्छन्—

२०७२ मंसिर २३ बुधबार ०९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। आत्मालाई परमात्मा त भनिदैन। आत्मालाई बाबाको याद आउँछ। तर बाबालाई जान्दैनन् त्यसैले ७ दिन सम्झाउनुपर्छ। फेरि विस्तारमा पनि सम्झाउनुपर्छ। बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ नि। कति समयदेखि सुन्दै आएका छौ किनकि उहाँसँग ज्ञान छ नि। जानेका छौ- हामीलाई मनुष्यबाट देवता बन्ने ज्ञान मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई नयाँ-नयाँ गहन कुरा सुनाउँछु। तिमीलाई मुरली मिल्दैन भने तिमी कति तड्पिन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले बाबालाई याद गर। मुरली पढ्छौ फेरि पनि भुलिहाल्छौ। सबैभन्दा पहिले त यो याद गर्नु छ- म आत्मा हुँ, यति सानो बिन्दु। आत्मालाई पनि जान्नु छ। भन्छन्- यिनको आत्मा निकलेर अर्कोमा प्रवेश गरेको हो। हामी आत्मा नै जन्म लिँदा-लिँदा अब पतित, अपवित्र बनेका छौं। पहिले तिमी पवित्र गृहस्थ धर्मका थियौ। लक्ष्मी-नारायण दुवै पवित्र थिए। फेरि दुवै अपवित्र बने, अब फेरि दुवै पवित्र बनिरहेका छन्। उनीहरू के अपवित्रबाट पवित्र बने ? या पवित्र जन्म लिए ? बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ- कसरी तिमी पवित्र थियौ। फेरि वाममार्गमा जानाले अपवित्र बनेका छौ। पुजारीलाई अपवित्र, पूज्यलाई पवित्र भनिन्छ। सारा विश्वको इतिहास-भूगोल तिम्रो बुद्धिमा छ। कस-कसले राज्य गर्थे ? कसरी उनीहरूलाई राज्य मिल्यो, यो तिमी जान्दछौ- अरू कोही छैन जसले जानोस्। तिम्रो पासमा पनि पहिले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान थिएन अर्थात् नास्तिक थियौ। जान्दैनथ्यौ। नास्तिक बन्नाले कति दुःखी बन्छन्। अब तिमी यहाँ आएका छौ, यो देवता बन्न। वहाँ कति सुख हुन्छ। दैवीगुण पनि यहाँ धारण गर्नु छ। प्रजापिता ब्रह्माको सन्तान भाइ-बहिनी भयौ नि। विकारी दृष्टि हुनु हुँदैन, यसमा मेहनत छ। आँखा धेरै विकारी छन्। सबैभन्दा विकारी आँखा छन्। आधाकल्प विकारी, आधाकल्प निर्विकारी रहन्छ। सत्ययुगमा विकारी रहँदैन। आँखा विकारी भएपछि असुर कहलाउँछन्। बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ- म पतित दुनियाँमा आउँछु। जो पतित बनेका छन्, उनीहरू नै पावन बन्नु छ। मनुष्य त भन्छन्- यी आफूलाई भगवान् भन्छन्। कल्प वृक्षमा हेर- एकदमै तमोप्रधान दुनियाँको अन्त्यमा खडा छन्, उनले नै फेरि तल तपस्या गरिरहेका छन्। सत्ययुगदेखि लक्ष्मी-नारायणको राजाई चल्यो। संवत् पनि यी लक्ष्मी-नारायणबाट गनिन्छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- लक्ष्मी-नारायणको राज्य देखाउँछौ भने यसमा लेख १२५० वर्षपछि त्रेता। शास्त्रहरूमा फेरि लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। रात-दिनको फरक भयो नि। ब्रह्माको रात आधाकल्प, ब्रह्माको दिन आधाकल्प- यी कुरा बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। फेरि पनि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। उहाँलाई याद गर्दा-गर्दै तिमी पावन बन्छौ, फेरि अन्त मति सो गति हुन्छ। बाबाले यस्तो भन्नुहुन्छ, यहाँ नै बस। सेवाधारी बच्चाहरूलाई त बसाउनु हुन्छ। सेन्टर, म्यूजियम आदि खोलिरहन्छन्। कतिलाई निमन्त्रणा बाँड्छौ, आएर ईश्वरीय जन्मसिद्ध अधिकार विश्वको बादशाही लिनुहोस्। तिमी बाबाको बच्चा हो। बाबा हुनुहुन्छ स्वर्गको रचयिता त्यसैले तिमीलाई पनि स्वर्गको वर्सा मिल्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकैचोटि स्वर्गको स्थापना गर्न आउँछु। एउटै दुनियाँ छ जसको चक्र घुमिरहन्छ। मनुष्यहरूको त अनेक मत, अनेक कुरा छन्। मत-मतान्तर कति छन्, यसलाई भनिन्छ अद्वैत मत। वृक्ष कति ठूलो छ। कति शाखाहरू निक्लिन्छन्। कति धर्म फैलिएका छन्, पहिले त एक मत, एक राज्य थियो। सारा विश्वमा यिनको राज्य थियो। यो पनि अहिले तिमीलाई थाहा भएको छ। हामी नै सारा विश्वको मालिक थियौं। फेरि ८४ जन्म भोगेर कंगाल बनेका छौं। अहिले तिमी कालमाथि

२०७२ मंसिर २३ बुधबार ०९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन जित पाउँछौ, वहाँ कहिले अकाले मृत्यु हुँदैन। यहाँ त हेर, बस्दा-बस्दै अकाले मृत्यु भइरहन्छ। चारैतिर मृत्यु नै मृत्यु छ। वहाँ यस्तो हुँदैन। पूरा उमेर जीवन चल्छ। यहाँ पवित्रता, शान्ति, सम्पन्नता थियो। १५० वर्ष औसत आयु थियो, अहिले कति थोरै आयु छ।

ईश्वरले तिमीलाई योग सिकाउनु भयो त्यसैले तिमीलाई योगेश्वर भनिन्छ। वहाँ कहाँ भन्छन् र ! यस समयमा तिमी योगेश्वर हो, तिमीलाई ईश्वरले राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। फेरि राज-राजेश्वर बन्नु छ। अहिले तिमी ज्ञानेश्वर हो फेरि राजेश्वर अर्थात् राजाहरूको राजा बन्छौ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आँखालाई निर्विकारी बनाउने मेहनत गर्नु छ। बुद्धिमा सदा याद रहोस्— हामी प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू भाइ-बहिनी हौं, विकारी दृष्टि राख्न सक्दैनौ।
- २) शरीर निर्वाह अर्थ कर्म गर्दै बुद्धिको योग एक बाबासँग लगाउनु छ, हृदको सबै कुरालाई छोडेर बेहदको बाबालाई याद गर्नु छ। बेहदको संन्यासी बन्नु छ।

वरदानः— किनारा गर्नुको सट्टा हरपल बाबाको सहारा अनुभव गर्ने निश्चय बुद्धि विजयी भव

विजयी भवको वरदानी आत्माले हरपल स्वयंलाई सहाराको मुनि अनुभव गर्छ। उसको मनमा संकल्प मात्र पनि बेसहारा वा एक्लोपनको अनुभव हुँदैन। कहिल्यै उदासी या अल्पकालको हृदको वैराग्य आउँदैन। ऊ कहिल्यै कुनै कार्यबाट, समस्याबाट, व्यक्तिबाट किनारा गर्दैन, हरेक कर्म गर्दै, सामना गर्दै, सहयोगी बन्दै बेहदको वैराग्य वृत्तिमा रहन्छ।

स्लोगनः— एक बाबाको साथमा रहेर बाबालाई नै आफ्नो साथी बनाऊ।